

17 juni

Spong

advocaten

Appelschriftuur als bedoeld in artikel 410 Sv

Aan het gerechtshof c.q. de voorzitter van
het gerechtshof te 's-Gravenhage

Geeft te kennen,

A. Schuring, wonende te Delft, Oostsingel 134, 2612, te dezer zake woonplaats kiezende ten kantore van zijn raadsman mr G. Spong, die door hem bepaaldelijk gemachtigd is deze appelschriftuur te ondertekenen en in te dienen.

1. Appellant is dd. 28 januari 2014 door de kantonrechter veroordeeld, ter terechtzitting van de kantonrechter waar gevoegd de zaken zijn behandeld met parketnummer 96/215012-13, tot een boete van € 90,- wegens overtreding van art. 430a Sr. De zaak valt, vanwege de hoogte van de opgelegde straf, onder het verlostelsel.
2. Appellant heeft tegen het voorgenoemde vonnis van de kantonrechter op 7 februari 2014 hoger beroep doen instellen omdat de kantonrechter ten onrechte tot bewezenverklaring is gekomen, nu het bewijs van het bestanddeel *'een voor het openbaar verkeer bestemde plaats die voor ongeklede recreatie niet geschikt is'* ontoereikend moet worden geacht. Het hoger beroep richt zich aldus op het oordeel van de kantonrechter dat geen sprake was van geschiktheid tot ongeklede recreatie. Daarbij dient verlot in het belang van een goede rechtsbedeling te worden verleend.

3. Appellant heeft slechts kennis kunnen nemen van een mondeling vonnis zodat de door de kantonrechter gehanteerde bewijsmiddelen hem thans onbekend zijn.

Verlof is in het belang van een goede rechtsbedeling vereist

4. Appellant is op 28 januari 2014 door de kantonrechter veroordeeld. De verdediging is van mening dat gereede twijfel over de juistheid van het bestreden oordeel bestaat, met name voor wat betreft de door de kantonrechter gehanteerde rechtsopvatting ten aanzien van het geschiktheidscriterium. Het vonnis wordt aldus bestreden wegens een principiële vraag betreffende de bewezenverklaring. In de memorie van toelichting bij invoering van het verlostelsel is juist dergelijke twijfel expliciet genoemd als omstandigheid waarin verlof voor hoger beroep behoort te worden verleend.¹⁴⁵ Met de komende zomer voor de deur is met dit beroep ook een algemeen belang gediend, opdat vele zoonbidders niet in het ongewisse worden gelaten of ze nu wel of niet een strafbaar feit plegen.
5. Het betreft hier bovendien geen 'gelegenheidsappèl' dat alleen ziet op de strafsoort of -maat, maar een 'fundamenteel appel' waarbij appellant meent ten onrechte te zijn veroordeeld. De verdediging deelt de mening van Reijntjes dat '*voor een fundamenteel appel altijd ruimte [moet] zijn. (...) Kan de veroordeling van een onschuldige ooit als een bagatel worden gezien?*'.¹⁴⁶ Van een fundamenteel appel is temeer sprake nu het oordeel van de kantonrechter, om hierna te noemen redenen, strijdt met beginselen van rechtszekerheid en het verbod van willekeur. Reijntjes geeft bij dergelijke fundamentele kwesties nog

¹⁴⁵ Kamerstukken II 2005-2006, 30320, nr. 3, p. 24

¹⁴⁶ J.M. Reijntjes, 'Het hoger beroep beperkt', Strafblad 2007, p. 24

een terecht advies mee aan de verlofrechter: *'hij [moet] de verdachte gewoon verlof verlenen; ook hier geldt: in dubio pro reo'*.¹⁴⁷

6. Vermelde overwegingen van Reijntjes uit 2007 hebben slechts aan belang gewonnen. Gewezen dient te worden op een recent oordeel van het EHRM aangaande het Nederlandse verlofstelsel. Daarin werd een kritisch oordeel geveld, en zelfs een schending van artikel 6 EVRM aangenomen, omdat ten onrechte geen verlof was verleend. Ook in die zaak stond de bewezenverklaring – en wel ter zake van overtreding van art. 447e Sr, het niet voldoen aan de identificatieplicht – ter discussie. Het betrof een opgelegde geldboete van € 60,-. Het Hof overwoog onder meer dat:¹⁴⁸

"(...) it must be clear from the decision that the essential issues of the case have been addressed."

En even later in rechtsoverweging 37 dat een verlof slechts mag worden afgewezen indien:

"(...) the resulting decision is based on a full and thorough evaluation of the relevant factors."

7. In de onderhavige zaak zijn in de visie van appellant niet alle relevante factoren – waaronder de beoordeling van de geschiktheid van de *locus delicti* als gelegenheid voor ongeklede recreatie – afdoende aan de orde geweest. De kantonrechter heeft, zoals opgemerkt, daarbij een criterium aangelegd dat,

¹⁴⁷ J.M. Reijntjes, 'Het hoger beroep beperkt', Strafolblad 2007, p. 19-21

¹⁴⁸ EHRM 22 februari 2011, nr. 26036/08 (*Lalmahomed/Nederland*), ro. 43

omwille van hierna te bespreken grieven, strijdt met de beginselen van rechtszekerheid en het verbod op willekeur. Aan de strenge toets van het EHRM zoals in de voormelde zaak Lalmahomed voldoet het vonnis van de kantonrechter aldus niet. Voor deze gevallen is het verlostelsel evident niet bedoeld, het gaat in onderhavige zaak immers om een principiële kwestie, waarin de hiervoor genoemde beginselen een preponderante rol spelen.

8. Corstens merkt op dat het naar aanleiding van de Europese ‘tik op de vingers’ aanbeveling verdient “*dat de wetgever het bestaansrecht van het appèlverlof heroverweegt*”.¹⁴⁹ En ook De Roos stelt dat “*deze uitspraak weer eens duidelijk (maakt) dat de weigerende voorzitter zich al snel op glad ijs begeeft. In ieder geval is weigering riskant wanneer er nog iets moet worden uitgezocht naar aanleiding van stellingen van de verdachte of anderszins (...)*”.¹⁵⁰ Kort gezegd: het verlostelsel dient beperkt te blijven tot gelegenheidsappèllen en bagatelzaken. Gelet op de principiële rechtsvraag die in onderhavige zaak aan de orde wordt gesteld valt de zaak van appellant daar evident niet onder.
9. Redenen waarom: appellant u verzoekt ex. art. 410a lid 1 Sv wegens het belang van een goede rechtsbedeling verlof te verlenen voor appèl.

Grieven

10. Appellant is beboet op grond van art. 430a Sr wegens het ontkleed recreëren aan een strook van het strand van het Delftse Hout.

¹⁴⁹ G.J.M. Corstens, *Het Nederlands strafprocesrecht*, Deventer: Kluwer 2011, p. 796

¹⁵⁰ Th. A. de Roos, ‘Internationaalrechtelijke beslissingen over het Nederlandse verlostelsel in strafzaken’, *Strafblad* 2011, nr. 2, p. 10

11. De strook waarop appellant is beboet was van 1984 tot 2013 een daartoe door de gemeente aangewezen naaktstrand. Het strand werd bij collegebesluit door de Gemeente Delft op 2 oktober 1984 aangewezen als locatie voor naaktrecreatie. Op 26 maart 2013 werd door het college van burgemeester en wethouders besloten tot het intrekken van voornoemd collegebesluit. Deze intrekking trad pijlsnel in werking per 18 april 2013. Van een door de gemeenteraad als geschikt voor ongeklede openbare recreatie aangewezen plaats was aldus ten tijde van het tenlastegelegde feit geen sprake.

Naaktrecreatie is op grond van art. 430a echter niet alleen op daartoe door de gemeenteraad aangewezen plaatsen toegestaan, maar tevens op voor het openbaar verkeer bestemde plaatsen die voor ongeklede recreatie geschikt zijn.

Bij mondeling vonnis is door de kantonrechter geoordeeld dat *in confesso* is dat de bedoelde strook al 30 jaar geschikt is voor naaktrecreatie, mede gelet op de voormalige bestemming. De kantonrechter heeft echter geoordeeld dat de plaats op het tenlastegelegde tijdstip de geschiktheid werd ontnomen nu op het strand in de Delftse Hout meer dan 150 geklede mensen aanwezig waren. De kantonrechter heeft daarmee kennelijk een criterium geïntroduceerd dat de aanwezigheid van een 150-tal geklede personen een in beginsel voor naaktrecreatie geschikte plaats de geschiktheid ontnemt. Dus: hoe meer zielen, des te minder vreugd.

12. Appellant meent dat de kantonrechter met deze invulling een rechtens onjuist criterium heeft aangelegd voor de beoordeling van de geschiktheid van een plaats voor naaktrecreatie.

Wetsgeschiedenis

13. Het is voor een goed beeld over de reikwijdte van het geschiktheids criterium van belang de wetsgeschiedenis van art. 430a Sr te beschouwen. Het artikel is immers niet opgenomen om naaktrecreatie *an sich* strafbaar te stellen maar was, zo blijkt, veeleer een bijproduct van de eerbaarheidswetgeving uit 1979-1984.
14. Het oorspronkelijke wetsontwerp waarin de wetgeving over schennis van de eerbaarheid werd geïntroduceerd bevatte geen bepaling waarin naaktrecreatie werd gereguleerd. De opvatting van de regering luidde immers dat naaktrecreatie naar 'de aard van het verschijnsel' niet onder schennis van de eerbaarheid viel en aldus straffeloos is. Dit werd als zodanig ook uitgebreid in de memorie van toelichting besproken, waarbij bovendien expliciet werd afgeweken van het voorstel van de commissie Melai om voor straffeloosheid slechts plaatsen te begrijpen waar jeugdigen geen toegang hebben. Naaktrecreatie is, zo ook de regering, immers iets dat ook wel in gezinsverband wordt uitgevoerd. Duidelijk is dat de regering naaktrecreatie als volstrekt straffeloos zag.¹⁵¹
15. Dit oorspronkelijke wetsontwerp en de toelichting daarop baarde de fracties van PvdA, VVD en D66 echter zorgen: het wekte ten onrechte de indruk dat naaktrecreatie op daartoe door de overheid niet aangewezen plaatsen wel strafbaar was. De regering trok zich deze misvatting ten zeerste aan:

'De leden van de fracties van de P.v.d.A., de V.V.D. en D'66 reageerden positief op uitlatingen die in de memorie van antwoord werden gedaan dat ongeklede

¹⁵¹ Memorie van Toelichting, Tweede Kamer, vergaderjaar 1979-1980, 15 836, nr. 3, specifiek pt. 4, zie ook de Memorie van Antwoord, Tweede Kamer, vergaderjaar 1980-1981, 15 836, nr. 6

recreatie die wordt beoefend op daartoe door de overheid aangewezen plaatsen, buiten de strafrechtelijke sfeer wordt gebracht. Zij misten echter in het betoog een standpunt inzake deze vorm van recreatie, wanneer zij plaats vindt op andere plaatsen, welke eveneens daarvoor geschikt zijn. Men kreeg de indruk dat het zich naakt bevinden op laatstgenoemde plaatsen als schennis van de eerbaarheid zou worden aangemerkt. Wij hebben de zaak nog eens terdege overwogen. Weliswaar zijn wij van oordeel dat de rechter de door deze leden bedoelde vorm van recreatie in de openbaarheid, gelet op de huidige in de maatschappij levende opvattingen, niet vaak of zelfs nooit als schennis van de eerbaarheid zal aanmerken, toch zijn wij wel gevoelig voor het argument dat, indien mogelijk, de wet in dezen uitsluitel zou moeten geven.¹⁵²

16. De opvatting van de regering luidde aldus: het is in eerste instantie niet in het wetsontwerp opgenomen omdat naaktrecreatie nimmer als schennis van de eerbaarheid zou worden gekwalificeerd en vanwege 'de aard van het verschijnsel' straffeloos zou zijn.¹⁵³

De regering meende echter, gelet op de zorgen die de genoemde fracties hadden over mogelijke misverstanden, dat het beter was naaktrecreatie expliciet wettelijk te regelen en buiten bereik van art. 239 Sr en de zedelijkheidswetgeving te brengen. Om die reden werd naaktrecreatie uit de misdrijvensfeer gehaald en als overtreding afzonderlijk in art. 430a Sr strafbaar gesteld:

'Wij hebben daarom het ontwerp aldus gewijzigd (onderdeel 4 van de tweede nota van wijzigingen) dat ongeklede recreatie op een daartoe niet geschikte plaats

¹⁵² Nota naar aanleiding van het Eindverslag, Tweede Kamer, vergaderjaar 1983-1984, 15836, nr. 9, p. 5

¹⁵³ Memorie van Toelichting, Tweede Kamer, vergaderjaar 1979-1980, 15836, nr. 3, specifiek pt. 4

als een overtreding van de openbare orde kan worden aangemerkt (artikel 430a). De redactie van de voorgestelde bepaling zondert in de eerste plaats van strafbaarheid uit die plaatsen, die de gemeenteraad voor ongeklede recreatie heeft bestemd. Voorts maakt de tekst van de bepaling duidelijk, dat die vorm van recreatie, mits beoefend op andere daartoe geschikte plaatsen, straffeloos blijft. Slechts indien de aard van de plaats of de omstandigheden zo zijn, dat in redelijkheid niet meer kan worden gesproken van geschiktheid, blijft het feit een zekere mate van strafwaardigheid behouden. De lichte aard van het feit is echter verdisconteerd in de rangschikking onder de overtredingen tegen de openbare orde en de lichte strafbedreiging (...). [cursief GS]¹⁵⁴

Reikwijdte

17. Het is van belang de voormelde onstaansgeschiedenis bij de beoordeling in casu van strafbaarheid op grond van art. 430a Sr te betrekken. Het doel van de bepaling was immers niet om naaktrecreanten te criminaliseren maar juist om naaktrecreatie expliciet niet onder de zedelijkheidswetgeving te doen laten vallen én duidelijk te maken dat ook onder omstandigheden op niet-aangewezen plekken naakt mag worden gerecreëerd.

Voor wat betreft dat laatste punt is in art. 430a Sr het bestanddeel 'op of aan een voor het openbaar verkeer bestemde plaats die voor ongeklede recreatie niet geschikt is' geïntroduceerd. De wetsgeschiedenis van dit delictsbestanddeel maakt echter duidelijk dat ook hier zeer terughoudend dient te worden omgesprongen met een strafbaarheidsoordeel.

¹⁵⁴ Nota naar aanleiding van het Eindverslag, Tweede Kamer, vergaderjaar 1983-1984, 15836, nr. 9, p. 5

18. De regering, vooral in die tijd beducht om al te zeer als zedenmeester in te grijpen, heeft in de Nota naar aanleiding van het Eindverslag het geschiktheids criterium – zoals ook hiervoor weergegeven – zeer ruim geformuleerd:

‘Slechts indien de aard van de plaats of de omstandigheden zo zijn, dat in redelijkheid niet meer kan worden gesproken van geschiktheid, blijft het feit een zekere mate van strafwaardigheid behouden.’¹⁵⁵

19. Na het uitbrengen van deze Nota is uitvoerig in de Tweede Kamer gedebatteerd over de invulling van dit criterium. Kamerleden Schutte (GPV) diende daarop een amendement in, met de volgende toelichting:

‘Het bij de tweede nota van wijzigingen (stuk nr. 12) geïntroduceerde artikel 430a geeft weliswaar de gemeenteraad het recht bepaalde plaatsen van strafbaarheid in gevallen van ongeklede recreatie uit te zonderen, maar laat daarnaast ongeklede recreatie toe op «andere daartoe geschikte plaatsen», ook buiten de wil van de gemeenteraad. Gevreesd moet worden dat deze tweeledige bepaling in veel gemeenten tot (rechts)onzekerheid zal leiden. Het amendement beoogt duidelijkheid te scheppen door uitsluitend aan de gemeenteraad de bevoegdheid toe te kennen vast te stellen welke plaatsen voor ongeklede recreatie geschikt zijn.’¹⁵⁶

20. De minister heeft uitvoerig op dit amendement gereageerd, met welke reactie hij de uitdrukkelijke bedoeling van de bestreden zinsnede heeft aangegeven:

¹⁵⁵ Nota naar aanleiding van het Eindverslag, Tweede Kamer, vergaderjaar 1983-1984, 15 836, nr. 9, p. 5

¹⁵⁶ Tweede Kamer, vergaderjaar 1984-1985, 15 836, nr. 25

'Ik kom tot het amendement van de heer Schutte, waaraan de heer Leerling [RPF, toev. GS] al zijn steun heeft betuigd, over de naaktrecreatie. De heer Schutte wil een bepaalde passage laten vallen.

*Maar als dat gebeurt, verandert de strekking van dat artikel volledig, want het is de bedoeling om juist mogelijk te maken dat de rechter bepaalde plaatsen die geschikt zijn voor ongeklede recreatie als zodanig waardeert, ook wanneer ze niet door de gemeente als zodanig zijn aangewezen. Met het amendement wordt die mogelijkheid buiten de aangewezen plaatsen ontkend, en dat gaat tegen de bedoeling van de regering met dit artikel in.'*¹⁵⁷

21. Op 6 november 1984 wordt dan uiteindelijk over het amendement gestemd:

'In stemming komt het amendement- Schutte (stuk nr. 25).

*De Voorzitter: Ik constateer, dat de aanwezige leden van de fracties van het GPV, de RPF, de SGP, het CDA en de heer Janmaat voor dit amendement hebben gestemd en die van de overige fracties ertegen, zodat het is verworpen.'*¹⁵⁸

22. Ook uit de wetsgeschiedenis over het geschiktheids criterium volgt aldus een ruime mate van tolerantie jegens naaktrecreatie, ook op plaatsen die niet zijn aangewezen. De bedoeling van de regering met het creëren van art. 430a Sr was immers juist het vrij laten van naaktrecreatie op bepaalde plaatsen die daartoe

¹⁵⁷ Handelingen, Tweede Kamer, 15 836, 25 oktober 1984, p. 927

¹⁵⁸ Handelingen, Tweede Kamer, 15 836, 6 november 1984, p. 1178

geschikt zijn, ook al zijn deze niet expliciet aangewezen door de gemeente.

Jurisprudentie

23. Het artikel 430a Sr heeft, waarschijnlijk vanwege een terughoudend vervolgingsbeleid, niet tot veel jurisprudentie geleid.

24. In 1998 bereikte de Hoge Raad een veroordeling ter zake van een lokale APV uit het pittoreske Bergen aan Zee.¹⁵⁹ De verordening, die uit 1969 stamde, bevatte een zwembroek- en badpakgebod voor op het strand in Bergen. De veroordeelde badgast was niet gekleed in, ten minste, een zwembroek.

De Hoge Raad casseerde onder verwijzing naar de totstandkomingsgeschiedenis van art. 430a Sr. De wetgever heeft daarmee, zo oordeelde de Hoge Raad, een uitputtende, landelijke regeling omtrent naaktrecreatie willen geven. De verordening was aldus van rechtswege komen te vervallen.

De Hoge Raad geeft in zijn arrest daarbij uitdrukkelijk aan dat het bewezenverklaarde niet voldeed aan bewezenverklaring van art. 430a Sr: *'niet bewezenverklaard is immers dat verdachte zich ongekleed heeft bevonden op een plaats die voor ongeklede recreatie niet geschikt is'*. De veroordeling werd vernietigd voor zover het bewezenverklaarde strafbaar werd geacht: het bewezenverklaarde leverde immers geen strafbaar feit op. Ontslag van rechtsvervolgging volgde.

¹⁵⁹ HR 24 november 1998, NJ 1999, 140

25. Het tweede gepubliceerde arrest over art. 430a Sr betreft een, de raadsman in onderhavig appel welbekend, vrijsprekend arrest van het gerechtshof te Arnhem.¹⁶⁰ Het betrof een geval van naaktrecreatie op het Almeerderzand. De betreffende strook was – anders dan een aanpalend gedeelte van het strand – niet een door de gemeenteraad voor naaktrecreatie aangewezen plaats. De kantonrechter had, wegens overtreding van art. 430a Sr, veroordeeld.

Het gerechtshof was, onder uitvoerige verwijzing naar de wetsgeschiedenis en de behandeling van het amendement Schutte, van oordeel dat het dossier onvoldoende bewijs bevatte dat het betreffende gedeelte van het Almeerderzand niet geschikt is voor openbare ongeklede recreatie. Het gerechtshof oordeelde daaromtrent nog: *'Het enkele gegeven dat een aanpalend gedeelte voor zodanige recreatie is aangewezen is, zo blijkt uit de wetsgeschiedenis, daartoe op zich onvoldoende'*.

Toepassing

26. Uit deze jurisprudentie volgt aldus een zeer nauw aanhaken bij de opvatting en doelstelling van de wetgever bij de introductie van art. 430a Sr: ongeschiktheid wordt niet snel aangenomen. Zelfs het gegeven dat een aanpalende plaats *wel* expliciet is aangewezen voor naaktrecreatie is ontoereikend voor een ongeschiktheidsoordeel. Kortom: deze rechtspraak is geheel in lijn met de wetsgeschiedenis:

¹⁶⁰ Gerechtshof Arnhem/Leeuwarden, locatie Arnhem, 10 september 2004, NJ 2004, 646

‘Slechts indien de aard van de plaats of de omstandigheden zo zijn, dat in redelijkheid niet meer kan worden gesproken van geschiktheid, blijft het feit een zekere mate van strafwaardigheid behouden’

27. Appellant meent dan ook primair dat de kwestie met het oordeel van de kantonrechter dat *in confesso* is dat de plek waar de tenlastegelegde naaktrecreatie zich heeft afgespeeld al 30 jaar geschikt is voor naaktrecreatie, met name gelet op het feit dat de plek decennialang als daartoe aangewezen plek heeft gegolden, zou moeten zijn beslecht. Immers in redelijkheid is, melet op dit tijdsverloop, sprake van geschiktheid voor naaktrecreatie en vervalt daarmee de strafwaardigheid van het handelen, een en ander conform de opvatting van de regering. Wat 30 jaar geschikt was voor het doel, kan niet van de één op de andere dag ongeschikt worden.
28. Ook overigens meent appellant dat de strook binnen de Delftse Hout als geschikt heeft te gelden. Appellant verwijst hierbij naar de gegevens zoals die uit het dossier blijken, waaronder het uitgebreide proces-verbaal van bevindingen van wijkagent Draisma. In dit proces-verbaal wordt beschreven dat het gaat om een gedeelte van een ligweide die van het water wordt gescheiden door een openbaar wandelpad. Achter de ligweide liggen in een bebost gebied een fiets-, wandel- en ruiterspad, het zogenaamde Pad van Viruly. Direct achter deze paden ligt een parkeerterrein voor auto's en een fietsenstalling.
29. Appellant meent dat de ligweide, omgeven door bebossing, rietkragen en water een plek is die bij uitstek geschikt is voor naaktrecreatie. Niet zonder reden is aan de plek gedurende 30 jaar ook een dergelijke bestemming gegeven.

30. Voorts geldt dat de lokale omstandigheden gedurende de (bijna) 30 jaar dat het gebied door de gemeente was aangewezen als plaats om naakt te recreëren niet zijn gewijzigd. De strook werd al die tijd onderbroken en geflankeerd door openbare toegangspaden – hetgeen uiteraard noodzakelijk is om überhaupt toegang tot een bepaalde plaats te verkrijgen. De omstandigheid dat de plaats tevens toegankelijk was voor geklede recreanten is aldus geen recente ontwikkeling: dit was in 1984 ook al zo. Het herroepen van de aanwijzing bij collegebesluit van 26 maart 2013 doet aldus aan de geschiktheid van de strook niets af.

31. Een getalsmatig criterium zet verder de deur van rechtsonzekerheid wagenwijd open. De naaktrecreant komt een even zo grote mate van bescherming toe als iedere andere justitiabele in die zin dat ook voor hem duidelijk behoort te zijn hoe de wettelijke norm luidt. Als deze wettelijke norm al naar gelang een uit de bosjes opduikende honderdeenenvijftigste persoon kan verschillen, komt het verbod in strijd met het legaliteitsbeginsel van art. 1 Sr en het *lex certa* beginsel.

Bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de naaktrecreant op dezelfde locatie het ene moment straffeloos is maar zodra een van zijn mederecreanten diens broek ophijst kan worden vervolgd '*to the full extent of the law*'. Om deze redenen dient het criterium dat door de kantonrechter is toegepast als onjuist te worden aangemerkt.

32. Ervan uitgaande dat in beginsel vanwege de natuurlijke omgeving sprake is van een voor naaktrecreatie geschikte plaats is dit criterium ook in strijd met het gelijkheidsbeginsel, onder meer vervat in art. 20 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (eenieder is gelijk voor de wet) en het non-

discriminatiebeginsel als bedoeld in art. 21 van dit Handvest. Want waarom zouden op een in beginsel voor naaktrecreatie geschikte plaats naaktrecreanten het veld moeten ruimen voor geklede recreanten of passanten, die overigens vanwege de langdurige geschiktheidsbestemming, naar valt aan te nemen, bekend waren met die bestemming, m zodat van onverhoedse confrontatie met fatsoenlijke naaktrecreanten geen sprake is.

33. Een en ander klemmt temeer nu uit zowel uit de processen-verbaal van de politie als uit de gemeentelijke stukken die door de politie zijn toegevoegd aan het dossier blijkt dat niet de naaktrecreatie op de betrokken ligweide het probleem is, maar het feit dat het gebied 'steeds frequenter werd bezocht door mannen met andere bedoelingen dan naakt recreëren'.¹⁶¹ Kortweg: er wordt gecruised op het naaktstrand. Het college van burgemeesters en wethouders schrijven in hun brief aan de gemeenteraad ook dat niet de naaktrecreatie op zich het probleem is, maar dat het door de ligging van het gebied 'onmogelijk [is] te voorkomen dat passanten en recreanten op het geklede strand ongewild getuige zijn van onzedelijke gedragingen'.¹⁶²

34. Het gegeven dat passanten van dergelijk gedrag last ondervinden is geheel begrijpelijk. Het strafrecht biedt echter een scala aan mogelijkheden om tegen dergelijk gedrag op te treden. Het ligt veeleer in de rede om onzedelijk openbaar gedrag te vervolgen op grond van – het eerder uitvoerig besproken – art. 239 Sr, dat daartoe het meeste geëigende middel is, dan om naaktrecreanten die zich aan dergelijk onzedelijk gedrag niet bezondigen te bestraffen. Het optreden tegen naaktrecreatie op een daartoe geschikte plek kan niet worden gerechtvaardigd

¹⁶¹ Proces-verbaal van bevindingen, verbalisant E.F. Los, 4 juli 2013

¹⁶² Brief College B&W, 22 mei 2013, kenmerk 1303488

door de omstandigheid dat anderen die plek gebruiken voor strafrechtelijk
laakbaar gedrag. Een en ander kan bezwaarlijk bijdragen aan het oordeel dat de
plaats de geschiktheid is komen te ontvallen.

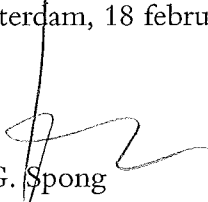
35. Kort en goed: appellant meent dat zowel de wetsgeschiedenis als alle feiten en
omstandigheden in deze zaak tot het oordeel dienen te leiden dat aan het
bestanddeel 'een voor het openbaar verkeer bestemde plaats die voor ongeklede
recreatie niet geschikt is' niet wordt voldaan. Vrijspraak van het tenlastegelegde
dient te volgen.

36. De verdediging acht het evenwel zowel in het verdedigingsbelang als
noodzakelijk dat uw gerechtshof ex. art. 318 Sv een *descente* maakt naar de
betrokken strook in het Delftse Hout, zodat u ex. art. 339, eerste lid, sub 1 Sv,
uit eigen waarneming een oordeel over de geschiktheid van de plaats voor
ongeklede recreatie kunt maken. Één en ander bij voorkeur in de zomer.

Redenen waarom:

Appellant uw hof verzoekt opnieuw recht te doen met inachtneming van
bovengenoemde onderzoekswens.

Amsterdam, 18 februari 2014

mr G. Spong